

[Gustav Pedersen.]

fordi de oplag, disse bøger kan sælges i, er for små til, at det er rentabelt at skrive dem. Jeg takker den højtærede minister for kulturelle anliggender for den velvilje, han har vist i denne sag hidtil. Jeg håber, at ministeren fortsat vil være velvillig, fordi dette arbejde i mange henseender vil kunne være en slags register for den historieforskning, der skal komme senere hen.

Jeg beder altså om opmærksomhed for det par sager, jeg har rejst, men jeg vil gerne slutte med at gentage min indledningsbemærkning: det er nødvendigt at skaffe arbejdsforhold for folketingets medlemmer af en sådan karakter, at der kan udføres forsvarligt arbejde. Vi har ikke noget grundlag for at håbe, at arbejdet bliver mindre i de kommende år; der ligger så mange uafviselige opgaver, og der kommer så mange krav udefra, at der er større grund til at tro, at arbejdet vil blive mere forceret, og da er det nødvendigt, at vi har arbejdsforhold, der er forsvarlige.

Heilesen: Her ved finanslovsforslagets første behandling vil jeg gerne benytte lejligheden til at fremføre nogle betragtninger angående vort samfunds behov for et ædruelighedsmæssigt hjælpe- og oplysningsarbejde, som det høje ting ved tidligere lovgivning har anerkendt nødvendigheden af. Denne lovgivning er for hjælpearbejdets vedkommende kulmineret i loven af 31. marts 1960 om ændring i lov om sygehusvæsenet, hvorefter behandlingsinstitutioner for alkoholskadede — ambulatorier og behandlingshjem — under forudsætning af indenrigsministeriets godkendelse kan modtage statsstøtte. Der er grund til at glæde sig over, at dansk lovgivning på dette område nu er kommet med, omend ikke på linje med de øvrige skandinaviske lande. Der er også grund til at nævne, at der forinden denne lovgivning gennem mere end to slægtled har været udfoldet en meget stor privat indsats af den danske afholdsbevægelse gennem et betydeligt hjælpe- og oplys-

ningsarbejde, der skabte den anerkendelse som en værdifuld kulturfaktor i vort samfund, en væsentlig støtte for de alkoholskadede, deres hjem og deres familier. Til videreførelse af hjælpearbejdet har afholdsbevægelsen siden antabusmidlets fremkomst modtaget støtte fra private, kommunale råd og amtsråd samt fra staten, en støtte, som muliggjorde opretholdelsen af rådgivningsvirksomheder med tilknyttet antabusbehandling. Mange tidligere alkoholskadede kan tale med om dette arbejde. Det forebyggende oplysningsarbejde er imidlertid i høj grad forsømt og ladet tilbage på grund af mangel på penge til denne side af bevægelsens påkrævede arbejde. De seneste års inflationsudvikling med det stigende omkostningsniveau har fuldstændig lammet bevægelsens ædruelighedsarbejde på dette område.

Jeg må derfor i dag appellere til de bevillende myndigheder. Det gælder først og fremmest den højtærede indenrigsminister og den højtærede finansminister, som jeg beder om at se med velvilje og forståelse på afholdsbevægelsens ansøgning om forhøjelse af statstilskuddet, således at dette i hvert fald kommer til at svare til prisniveauet i dag. Urimeligt ville det vel ikke være, om man her gik et skridt videre med en støtte, der nærmede sig, hvad staten i andre nordiske lande giver til afholdsbevægelsens oplysningsarbejde, altså foruden udgifterne til alkoholistsforsorgen. Jeg kan i denne forbindelse meddele følgende tal: Danmark yder årlig ca. 110 000 kr., der svarer til 2½ øre pr. indbygger, Norge yder årlig 300 000 kr., der svarer til 8½ øre pr. indbygger, Sverige yder årlig 1 554 000 kr., der svarer til 21 øre pr. indbygger. Desuden giver staten i Sverige 860 000 kr. til Centralforbundet for Nykterhedsundervisning og bl. a. 25 000 kr. til Foreningen „Frukt-drikke“, hvorved de svenske ydelser nærmer sig 2½ mill. kr. årligt. Finlands tilskud beløber sig til i alt 77 mill. finmark årlig, og Islands tilskud er på 610 000 kr. årlig eller 3 kr. 65 øre pr. indbygger.